

Vlaams
Parlement

ingediend op **928** (2016-2017) – Nr. 2
6 december 2016 (2016-2017)

Amendementen

op het ontwerp van decreet
houdende diverse fiscale bepalingen

AMENDEMENT Nr. 1

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Het opschrift van het ontwerp van decreet vervangen door wat volgt:

"Ontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen en bepalingen omtrent de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen".

AMENDEMENT Nr. 2

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Artikel 1

Dit artikel vervangen door wat volgt:

*"Art. 1. Hoofdstuk 1/1, 2, 2/2, 3 en 5 van dit decreet regelen een gewest-
aangelegenheid.*

Hoofdstuk 2/1 van dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

*Hoofdstuk 4 en 6 van dit decreet regelen een gemeenschaps- en ge-
westaangelegenheid."*

VERANTWOORDING

Ingevolge de invoeging van de hoofdstukken met betrekking tot de invordering van niet-fiscale schuld-
vorderingen voor de Vlaamse Gemeenschap/het Vlaamse Gewest en de instellingen die eronder res-
sorteren diende voorliggend artikel met de bevoegdheidsbepaling te worden aangevuld.

AMENDEMENT Nr. 3

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Hoofdstuk 1/1 (nieuw)

**Een hoofdstuk 1/1, dat bestaat uit een artikel 1/1 en een artikel 1/2, in-
voegen, dat luidt als volgt:**

*"Hoofdstuk 1/1. Verrekenbaarheid met opcentiemen in geval van federale fiscale
regularisatie*

*Art. 1/1. Op de geregulariseerde inkomsten die het voorwerp uitmaken van een
regularisatieaangifte, overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 2 van de wet
van 21 juli 2016 tot invoering van een permanent systeem inzake fiscale en so-
ciale regularisatie, worden opcentiemen geheven overeenkomstig artikel 5/1, §1,
1°, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de
Gemeenschappen en de Gewesten.*

Art. 1/2. Voor de geregulariseerde inkomsten die het voorwerp uitmaken van een regularisatieaangifte, overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 2 van de wet van 21 juli 2016 tot invoering van een permanent systeem inzake fiscale en sociale regularisatie, wordt geen rekening gehouden met enige belastingvermindering, belastingkrediet of korting.”.

VERANTWOORDING

Artikel 1/1

De federale Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft op 21 juli 2016 de wet tot invoering van een permanent systeem inzake fiscale en sociale regularisatie goedgekeurd (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad (BS) op 29 juli 2016). De memorie van toelichting bij die wet bepaalt het volgende:

“Inderdaad, de geregulariseerde inkomsten ondergaan hun normale belasting onder de vorm van een heffing eigen aan het systeem van regularisatie zoals hier is voorzien en dat bestaat uit de toepassing van het normale basistarief uit de inkomstenbelastingen, weliswaar verhoogd met 20 procentpunten. Voor zover het gaat over inkomsten die behaald zijn vanaf 2014 (dus nadat de zesde staatshervorming van toepassing is geworden) en waar het inkomsten van natuurlijke personen betreft, zijn de regels van de Bijzondere Financieringswet onverkort van toepassing. Dit betekent dat de aldus berekende basisbelasting wordt gereduceerd en op het gereduceerde bedrag worden de aanvullende opcentiemen voor de gewesten toegepast. Het staat de gewesten volledig vrij om binnen de limieten van de Bijzondere Financieringswet daarbij hun bevoegdheden uit te oefenen. Zo kunnen zij bepalen of al dan niet op de gewestelijke opcentiemen nog gewestelijke belastingverminderingen verrekenbaar zijn.

Uit de combinatie van de bestaande financieringswet en het feit dat het hier, wat de natuurlijke personen betreft, om ‘personenbelasting’ gaat, volgt automatisch dat die heffing deel uitmaakt van de ‘Belasting Staat’ en er dus gewestelijke opcentiemen zullen worden berekend. Dit houdt dus in dat in principe 74,01% naar het federale niveau gaat en de autonomiefactor (thans 25,99%) naar de gewesten.”.

Voorliggende bepaling wil dit principe ook decretaal verankeren.

Artikel 1/2

Het Vlaamse Gewest acht het niet wenselijk, naar analogie met de fiscale regularisatie zoals geregeld bij wet van 21 juli 2016, dat enige Vlaamse belastingvermindering, belastingkrediet of korting inzake personenbelasting wordt toegepast bij een fiscale regularisatie, zoals die werd ingesteld bij wet van 21 juli 2016.

Dit houdt in eerste instantie in dat geen belastingverminderingen, belastingkredieten of kortingen mogen worden verrekend op de Vlaamse opcentiemen.

Daarnaast mag voor de periode, vooraleer er gewestelijke opcentiemen werden aangerekend (dus voor 2014), ook geen enkele Vlaamse belastingvermindering, belastingkrediet of korting inzake personenbelasting worden verrekend. Daarbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan de Vlaamse jobkorting of Winwinlening.

Voormelde beperking kan uiteraard maar gelden binnen de bevoegdheden die door de Bijzondere Financieringswet aan het Vlaamse Gewest zijn toegekend.

AMENDEMENT Nr. 4

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Jos Lantmeeters, Jenne De Potter en Paul Cordy

Artikel 2**De bij punt 1° voorgestelde tekst vervangen door wat volgt:**

"1° in paragraaf 1 wordt het derde lid vervangen door wat volgt:

"Een hypothecaire lening als vermeld in het eerste lid, eerste streepje, wordt voor de toepassing van dit artikel en artikel 145³⁸ geacht specifiek te zijn aangegaan voor het verwerven of behouden van de andere woning, vermeld in punt 1°, als cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° de woning, waarvoor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, oorspronkelijk en specifiek is aangegaan, is bij authentieke akte, verleden vanaf 1 januari 2016, vervreemd om een andere woning te verwerven of te behouden;*
- 2° de hypothecaire inschrijving van de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, wordt overgedragen naar een ander onroerend goed;*
- 3° de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, blijft behouden;*
- 4° de woning, vermeld in punt 1°, was de eigen woning alvorens de andere woning, vermeld in punt 1°, de eigen woning van de belastingplichtige is geworden;*
- 5° de belastingplichtige houdt de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking van de bevoegde federale administratie."/;*

VERANTWOORDING

Bij het decreet van 18 december 2015 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2016 voerde de decreetgever de zogenaamde fictiebepaling met betrekking tot de hypotheekruil in. Hiermee wenste hij te remediëren aan de gevolgen die de zesde staatshervorming had voor sommige belastingplichtigen die gebruikmaakten van een hypotheekruil om een andere eigen woning te verwerven of te behouden. De fictie pikt dan ook in daar waar de federale overgangsmaatregel eindigt. Door de voorgestelde aanpassingen wordt verduidelijkt in welk geval en onder welke voorwaarden een belastingplichtige die een hypotheekoverdracht doorvoert, toch kan blijven genieten van de Vlaamse woonbonus.

Het oorspronkelijke punt 2°, zoals het werd opgenomen in het ontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen, wordt als een verstrenging beschouwd, terwijl het ontwerp enkel technische aanpassingen en verduidelijkingen beoogt. Een opmerking in die zin werd ook al gemaakt door de Vlaamse Woonraad, en ook enkele rechtsgeleerden delen dit standpunt. Ook in het advies van de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën wordt hier opnieuw een opmerking over gemaakt. Dit is dan ook de reden waarom het punt best kan worden weggelaten. Om dezelfde reden wordt ook het huidige punt 2° versoepeld in die zin dat de hypotheek naar een ander onroerend goed dient te worden overgebracht. Er wordt niet langer vereist dat de belastingplichtige hiervan eigenaar is, omdat de woonbonus ook van toepassing is op andere zakelijke rechten zoals bijvoorbeeld de vruchtgebruiker.

De decreetgever wil met de fictiebepaling derhalve iemand die zijn eigen woning vervreemdt en een andere woning verwerft of behoudt, die (omwille van de vervreemding van zijn eerste woning) zijn eigen woning wordt, fiscaal niet bestraffen wanneer zijn lening voordien in aanmerking kwam voor de Vlaamse woonbonus, onverminderd blijft lopen en hypothecair gewaarborgd blijft.

Er zijn dus nog steeds een aantal voorwaarden te vervullen opdat de fictiebepaling kan worden toegepast.

Ten eerste moet de woning, waarvoor de belastingplichtige oorspronkelijk de hypothecaire lening is aangegaan (hierna: woning A) vervreemd worden vanaf 1 januari 2016. Voor de vervreemding is de datum van de authentieke akte bepalend. De regeling van hypotheekoverdracht is derhalve maar van toepassing vanaf het ogenblik dat woning A wordt vervreemd bij authentieke akte, verleden vanaf 1 januari 2016. Die vervreemding gebeurt voor het verwerven of behouden van een andere woning (hierna: woning B). Het is dan ook van belang dat er een oorzakelijk verband is tussen de vervreemding van woning A en het verwerven of behouden van woning B. In de vereiste werd daarnaast voorzien om

te garanderen dat de uitgaven nog steeds betrekking hebben op het verwerven of behouden van een woning en niet op een doel dat de woonbonus niet voor ogen heeft.

Daarnaast moet er uiteraard sprake zijn van een hypotheekoverdracht. Dit betekent dat het onderpand van de hypothecaire lening wordt vervangen door een ander onroerend goed.

De hypothecaire lening, die oorspronkelijk was aangegaan om woning A te verwerven of te behouden, moet, als derde voorwaarde, blijven lopen. Dit is logisch omdat er anders niet langer uitgaven gemaakt worden die in aanmerking komen voor de Vlaamse woonbonus.

Ten vierde moet woning B de eigen woning worden van de belastingplichtige. Onder 'eigen' woning wordt begrepen wat hierover in de Bijzondere Financieringswet wordt bepaald. Daarnaast wordt tevens vereist dat de eerste woning de eigen woning van de belastingplichtige was. Het is immers de bedoeling dat de hypothecaire lening van de belastingplichtige aanvankelijk voor de Vlaamse woonbonus in aanmerking kwam.

Tot slot moet de belastingplichtige de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking houden van de FOD Financiën, die de dienst van de personenbelasting uitvoert.

AMENDEMENT Nr. 5

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Jos Lantmeeters, Jenne De Potter en Paul Cordy

Artikel 4

De bij punt 3° voorgestelde tekst vervangen door wat volgt:

"3° het vierde lid wordt vervangen door wat volgt:

"Een hypothecaire lening als vermeld in het eerste lid, 1°, wordt voor de toepassing van dit artikel en artikel 145³⁸/2 geacht specifiek te zijn aangegaan voor het verwerven of behouden van de andere woning, vermeld in punt 1°, als cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° de woning, waarvoor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, oorspronkelijk en specifiek is aangegaan, is bij authentieke akte vreemd om een andere woning te verwerven of te behouden;*
- 2° de hypothecaire inschrijving van de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, wordt overgedragen naar een ander onroerend goed;*
- 3° de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, blijft behouden;*
- 4° de woning, vermeld in punt 1°, was de eigen woning alvorens de andere woning, vermeld in punt 1°, de eigen woning van de belastingplichtige is geworden;*
- 5° de belastingplichtige houdt de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking van de bevoegde federale administratie."/;*

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 4.

AMENDEMENT Nr. 6

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Artikel 7

Aan de voorgestelde wijzigingen een punt 3° toevoegen, dat luidt als volgt:

"3° in paragraaf 2, eerste liggend streepje, wordt de zinsnede "artikelen 145⁴¹, §1, tweede lid, 3°, 145⁴², §1, tweede lid, 2°," vervangen door de zinsnede "artikelen 145⁴¹, tweede lid, 3°, 145⁴², tweede lid, 2°,"."

VERANTWOORDING

Artikel 145⁴⁶ van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB) 1992 maakt een verwijzing naar artikel 145⁴¹, §1, en artikel 145⁴², §1, van hetzelfde wetboek. Die verwijzing is echter foutief, gelet op het feit dat voormelde artikelen niet onderverdeeld zijn in paragrafen. De aanpassing betreft dan ook een louter technische aanpassing.

AMENDEMENT Nr. 7

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Hoofdstuk 2/1 (nieuw)

Een hoofdstuk 2/1, dat bestaat uit een artikel 7/1, invoegen, dat luidt als volgt:

"Hoofdstuk 2/1. Wijziging van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor de Vlaamse Gemeenschap en de instellingen die eronder ressorteren

Art. 7/1. Aan artikel 2 van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor de Vlaamse Gemeenschap en de instellingen die eronder ressorteren, gewijzigd bij het decreet van 16 juni 2006, wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De Vlaamse Regering kan:

- 1° de wijze regelen van de onrechtstreekse vervolging en van de bijhorende onderzoeksbevoegdheden;*
- 2° de regels in verband met de vervolgingskosten bepalen."."*

VERANTWOORDING

De mogelijkheid om gebruik te maken van de procedure van vereenvoudigd derdenbeslag¹, waarin reeds is voorzien in artikel 3.10.3.3.1 van het Besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit (VCF) van 20 december 2013 voor de fiscale schuldvorderingen. De federale wetgever heeft reeds initiatief genomen om dit vereenvoudigd derdenbeslag ook uit te breiden naar niet-fiscale schuldvorderingen. Het is daarom wen-

¹ Dit betreft een beslag dat de administratie bij derden (bijvoorbeeld bij de werkgever voor (een deel van) het loon dat aan een debiteur wordt betaald) kan leggen zonder tussenkomst van een gerechtsdeurwaarder. Het spreekt voor zich dat zowel de debiteur en de derde moeten verwittigd worden als er zo een derdenbeslag gebeurt. Via een klassiek derdenbeslag dient dit te verlopen via de gerechtsdeurwaarder. In de fiscale procedure is er echter in voorzien dat dit via aangetekende brieven kan zonder tussenkomst van een gerechtsdeurwaarder. Dat is dus eenvoudiger. Vandaar 'vereenvoudigd derdenbeslag'.

selijk dit ook te voorzien voor de onbetwiste en opeisbare niet-fiscale schuldvorderingen die de Centrale Invorderingscel (CIC), binnen het agentschap Vlaamse Belastingdienst (VLABEL), invordert voor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest en de instellingen die eronder ressorteren. Het vereenvoudigd derdenbeslag is ook voor de CIC een zeer nuttige invorderingsmogelijkheid en zal ongetwijfeld een aantal voordelen bieden in vergelijking met de bestaande situatie, aangezien men via deze weg met een minimum aan kosten een maximum aan schuldvorderingen kan recupereren.

In tegenstelling tot de VCF van 13 december 2013 (ook artikel 3.10.3.3.1) bieden de CIC-decreten op vandaag nog geen rechtsgrond om dergelijke onrechtstreekse vervolging in te voeren.

Een aanpassing van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor de Vlaamse Gemeenschap en de instellingen die eronder ressorteren en van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor het Vlaamse Gewest en de instellingen die eronder ressorteren is vereist teneinde de Vlaamse Regering toe te laten deze onrechtstreekse vervolging verder te regelen.

Voormelde wijziging heeft daarnaast als doel dat de Vlaamse Regering tevens in de nodige onderzoeksbevoegdheden voor de ambtenaren van de CIC kan voorzien teneinde de invordering van de onbetwiste en opeisbare niet-fiscale schuldvordering te verzekeren en de regels in verband met de vervolgingskosten, die ten laste vallen van de schuldenaar, kan bepalen.

AMENDEMENT Nr. 8

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Hoofdstuk 2/2 (nieuw)

Een hoofdstuk 2/2, dat bestaat uit een artikel 7/2, invoegen, dat luidt als volgt:

"Hoofdstuk 2/2. Wijziging van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor het Vlaamse Gewest en de instellingen die eronder ressorteren

Art. 7/2. Aan artikel 2 van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor het Vlaamse Gewest en de instellingen die eronder ressorteren, gewijzigd bij het decreet van 16 juni 2006, wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De Vlaamse Regering kan:

- 1° de wijze regelen van de onrechtstreekse vervolging en van de bijhorende onderzoeksbevoegdheden;*
- 2° de regels in verband met de vervolgingskosten bepalen."."*

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 7.

AMENDEMENT Nr. 9

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert

Artikel 13/1 (nieuw)

Aan hoofdstuk 4 een artikel 13/1 toevoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 13/1. Artikel 28/1 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 28/1. Als de uitwisseling van de gegevens, vermeld in dit decreet, afbreuk kan doen aan de bescherming van de persoonsgegevens of persoonlijke levenssfeer, dan rapporteert de bevoegde autoriteit dit overeenkomstig artikel 33 en 34 van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG."."

VERANTWOORDING

Het huidige artikel 28/1 van het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen, stelt dat, indien de uitwisseling van de (fiscale) inlichtingen afbreuk doet aan de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, de bevoegde autoriteit (in casu het centraal verbindingsbureau van de FOD Financiën, VLABEL of het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie), dit dient te melden aan de 'individueel te rapporteren persoon'.

Om de formulering van dit artikel af te stemmen op de nieuwe Algemene Verordening Gegevensbescherming en de bestaande richtlijnen van de Privacycommissie wordt (op aanraden van de Privacycommissie tijdens een algemeen overleg) voorgesteld artikel 28/1 uit het decreet te schrappen en te vervangen door een verwijzing naar artikels 33 en 34 in de Algemene Verordening Gegevensbescherming (verordening (EU) 2016/679 van 27 april 2016). Op deze manier worden twijfel en verwarring over de procedure voor het melden van (beveiligings-)inbreuken en de te contacteren personen/instantie vermeden.

Immers, volgens de Algemene Verordening Gegevensbescherming moet een inbreuk op de bescherming van persoonsgegevens zowel aan de toezichthoudende autoriteit als aan de betrokkene gemeld worden, terwijl artikel 28/1 in het decreet betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen doet uitschijnen dat de bevoegde autoriteit enkel de 'individueel te rapporteren persoon' (betrokkene) op de hoogte moet brengen.

De te contacteren persoon wordt bovendien in beide teksten op een andere manier omschreven: het decreet betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen spreekt over 'de individueel te rapporteren personen', terwijl de Algemene Verordening Gegevensbescherming het over de 'betrokkene' heeft, dat veel ruimer is en meer personen omvatten kan dan de personen bedoeld met de term 'individueel te rapporteren persoon'.

AMENDEMENT Nr. 10

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert

Artikel 14/1 (nieuw)

Een artikel 14/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 14/1. In artikel 2.1.5.0.2, §2, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 wordt het laatste lid opgeheven."."

VERANTWOORDING

Artikel 2.1.5.0.2, §2, eerste lid, 3°, en derde lid, van de VCF van 13 december 2013 luidt:

"Art. 2.1.5.0.2, §2. Voor onroerende goederen die langer dan twaalf maanden niet in gebruik zijn genomen, rekening houdend met het vorige aanslagjaar, kan de kwijtschelding of proportionele vermindering van de onroerende voorheffing, vermeld in paragraaf 1, eerste lid, 3°, alleen worden verleend voor: (...)

3° een onroerend goed waarvan door toedoen van een ramp, overmacht, een lopende gerechtelijke of administratieve procedure of onderzoek of een niet-afgehandelde procedure van erfenis de belastingplichtige zijn zakelijke rechten niet kan uitoefenen.
(...)

In het geval, vermeld in het eerste lid, 3°, is de onroerende voorheffing opnieuw verschuldigd vanaf 1 januari van het aanslagjaar dat volgt op het jaar waarin de omstandigheden die het vrije genot van het onroerend goed belemmerden, wegvallen."

VLABEL kent de improductiviteit van artikel 2.1.5.0.2, §2, eerste lid, 3°, VCF, slechts toe tot het moment dat de omstandigheden die het vrije genot van het onroerend goed belemmerden, wegvallen. De vermindering wordt dus pro rata toegekend en niet tot het einde van het betrokken aanslagjaar. Deze werkwijze vindt steun in de parlementaire voorbereiding van artikel 10 van het decreet van 7 juli 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998.

Recente rechtspraak lijkt echter meer te gaan focussen op de decreettekst zelf. In die interpretatie dient er proportionele vermindering van onroerende voorheffing te worden toegekend, ook al zijn de omstandigheden die het vrije genot van het onroerend goed belemmerden weggevallen. Bijgevolg zou pas vanaf het volgende aanslagjaar (na het wegvallen van de belemmerende omstandigheden) terug onroerende voorheffing verschuldigd zijn.

Om de oorspronkelijk bedoeling van het artikel in eer te herstellen wordt het laatste lid van artikel 2.1.5.0.2, §2, VCF, opgeheven.

AMENDEMENT Nr. 11

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert

Artikel 14/2 (nieuw)

Een artikel 14/2 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 14/2. in artikel 2.1.6.0.2 van hetzelfde decreet wordt het laatste lid vervangen door wat volgt:

"De volgende goederen komen in aanmerking voor de toepassing van het eerste lid, 2°: de onroerende goederen die opgenomen zijn in het register van verwaarloosde gebouwen en woningen, vermeld in artikel 25, §1, van het decreet van 22 december 1995, of in de inventaris van ongeschikte of onbewoonbare woningen, vermeld in artikel 26, §1, van het voornoemde decreet."."

VERANTWOORDING

De kruisverwijzing naar de wetgeving inzake de inventarisatie wordt aangepast om rekening te houden met de wijzigingen op niveau van de inventarisatie ten gevolge van de (gedeeltelijke) decentralisering naar de gemeenten van de vroegere gewestelijke verkrottingsheffing woningen en gebouwen.

AMENDEMENT Nr. 12

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert

Artikel 14/3 (nieuw)

Een artikel 14/3 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 14/3. Aan artikel 2.3.6.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

"§3. Er wordt een vrijstelling van de belasting verleend voor de op afstand bestuurdde luchtvaartuigsystemen.

In het eerste lid wordt verstaan onder op afstand bestuurdde luchtvaartuigsystemen, afgekort als 'RPAS': luchtvaartuigsystemen als vermeld in artikel 1, eerste lid, 5°, van het koninklijk besluit van 10 april 2016 met betrekking tot het gebruik van op afstand bestuurdde luchtvaartuigen in het Belgisch luchtruim."."

VERANTWOORDING

Dit artikel bepaalt dat er geen belasting op de inverkeerstelling (BIV) verschuldigd is voor de op afstand bestuurdde luchtvaartuigsystemen waarvan de inschrijving bij het Directoraat-Generaal Luchtvaart recentelijk verplicht werd.

Op 10 april 2016 vaardigde de Federale Regering een koninklijk besluit (KB) uit om een wetgevend kader te creëren voor het stijgend aantal drones.

Een op afstand bestuurd luchtvaartuigstelsel (RPAS) wordt in het KB van 10 april 2016 met betrekking tot het gebruik van op afstand bestuurdde luchtvaartuigen in het Belgisch luchtruim (BS van 15 april 2016) gedefinieerd als een op afstand bestuurd luchtvaartuig, het/de ermee verbonden grondcontrolestation(s), de vereiste bestuurs- en controleverbindingen en elk ander element, zoals het beschreven wordt in het typeontwerp.

Een op afstand bestuurd luchtvaartuig (RPA) wordt in het KB van 10 april 2016 gedefinieerd als een onbemand luchtvaartuig waarvan de maximale startmassa niet meer dan 150 kilogram bedraagt, bestuurd vanaf een grondcontrolestation

Hetzelfde KB van 10 april 2016 verplicht bepaalde op afstand bestuurdde luchtvaartuigsystemen tot registratie bij het Directoraat-Generaal Luchtvaart.

Wat de BIV betreft, bepaalt artikel 2.3.1.0.1 VCF dat overeenkomstig artikel 94 van het federale Wetboek van 23 november 1965 van de met Inkomstenbelastingen Gelijkgestelde Belastingen, een belasting wordt geheven op de wegvoertuigen, de luchtvaartuigen en de boten, als ze op de openbare weg in het verkeer worden gesteld of worden gebruikt in België.

De belastingplichtige is, overeenkomstig artikel 2.3.2.0.1 VCF, degene die vermeld is, naargelang het geval, op het inschrijvingsbewijs of op de vlaggenbrief op het ogenblik van de eerste inverkeerstelling op de openbare weg van het wegvoertuig of op het ogenblik van een eerste gebruik van een luchtvaartuig of van een boot door de vermelde natuurlijke persoon of rechtspersoon. De luchtvaartuigen worden geacht in België te zijn gebruikt als ze ingeschreven zijn of moeten zijn door het Directoraat-Generaal Luchtvaart. Dit betekent dat ook de op afstand bestuurdde luchtvaartuigsystemen onderhevig zijn aan de belasting op de inverkeerstelling.

Deze bepaling voorziet in de vrijstelling van de BIV voor dit type luchtvaartuigen.

In vergelijking met andere toestellen die moeten worden ingeschreven, gaat het om relatief kleine toestellen, die – in tegenstelling tot de andere voertuigen die moeten worden ingeschreven bij de Dienst voor Inschrijvingen van Voertuigen (DIV) – bovendien niet bedoeld zijn om een persoon te vervoeren. Gezien het een relatief nieuwe sector betreft, die nog in ontwikkeling is, willen we geen verkeerd signaal geven. Eigenaars die sinds april 2016 hun drone hebben geregistreerd, dreigen anders binnenkort een aanslag in de bus te krijgen. Gezien de belastingadministratie tot de vaststelling komt dat drones door

de federale inschrijving belastbaar zijn, dreigt het generieke tarief van 2478 euro voor luchtvaartuigen toepassing te vinden.

Professionele drones zijn voor een duizendtal (nieuw) of enkele honderden euro (tweedehands) op de markt beschikbaar. De mogelijke toepassingen daarentegen zijn nog in volle ontwikkeling. Het is belangrijk deze ontluikende markt nu niet te ontraden, en in een vrijstelling voor deze toestellen te voorzien.

In de Droneport in Sint-Truiden wordt zwaar ingezet op dronetoepassingen voor de fruitindustrie, ook met SALK-middelen (Strategisch Actieplan voor Limburg in het Kwadraat). Deze innovatieve sector moet ook voor werkgelegenheid in de regio zorgen.

Wel moeten we in de toekomst in 2020 nogmaals evalueren of het aantal drones niet te hoog wordt, waardoor een congestieprobleem in de lucht ontstaat.

AMENDEMENT Nr. 13

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert

Artikel 18

In de voorgestelde tekst van artikel 2.5.1.0.1, paragraaf 3 vervangen door wat volgt:

"§3. Er wordt een gewestelijke heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen geheven op ongeschikte en onbewoonbare woningen die opgenomen zijn in de inventaris. Als de gemeente een eigen heffingsreglement heeft dat minstens één van de minima voorziet vermeld in paragraaf 1, dan wordt in die gemeente de gewestelijke heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen niet geheven."

VERANTWOORDING

Teneinde te beschikken over een expliciete bepaling die de hervormde heffing op ongeschikte en onbewoonbare woningen invoert (artikel 170 Grondwet) wordt een kleine technische aanvulling aangebracht aan het begin van paragraaf 3.

AMENDEMENT Nr. 14

voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele, Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert

Artikel 26

De bij punt 1° voorgestelde tekst vervangen door wat volgt:

"1° paragraaf 1 wordt vervangen door wat volgt:

"§1. De sommen, renten of waarden die kosteloos aan een persoon kunnen toekomen bij het overlijden van de erflater, ingevolge een contract dat een door de erflater of door een derde in het voordeel van die persoon gemaakt beding bevat, worden geacht als legaat te zijn verkregen door die persoon.

Ook de sommen, renten of waarden die kosteloos aan een persoon zijn toegekomen, binnen drie jaar vóór het overlijden van de erflater, ingevolge een

contract dat een door de erflater in het voordeel van die persoon gemaakt beding bevat, worden geacht als legaat te zijn verkregen door die persoon.

Als de erflater een contract had afgesloten op grond waarvan er pas een uitkering kan gebeuren na het overlijden van de erflater, worden de sommen, renten of waarden geacht kosteloos te worden verkregen, en geacht als legaat te zijn verkregen, naar gelang van het geval:

- 1° door de persoon die het levensverzekeringscontract afkoopt na het overlijden van de erflater, op het tijdstip van de afkoop;*
- 2° door de persoon die de sommen, renten of waarden effectief verkrijgt na het overlijden van de erflater, op het tijdstip dat er een uitkering gebeurt.*

Wanneer een overledene gehuwd was onder een stelsel van gemeenschap, gelden de bepalingen van het eerste, het tweede en het derde lid ook voor de sommen, renten of waarden die kosteloos aan de langstlevende echtgenoot toekomen ingevolge een levensverzekeringscontract of een contract met vestiging van rente dat door die langstlevende echtgenoot is gesloten.”;”.

VERANTWOORDING

Wat artikel 26, 1°, betreft:

a) wat betreft de aanpassingen aan het tweede lid:

De situatie waarbij artikel 2.7.1.0.6 VCF ook wordt toegepast als de begunstigde de sommen, renten of waarden kan verkrijgen na het overlijden van de erflater, wordt uit dit lid geschrapt, omdat het door de praktijk als zeer onbillijk wordt ervaren dat een persoon belast wordt op iets waarvan het allerminst zeker is dat die persoon het ooit zal verkrijgen.

b) wat betreft de inlassing van een nieuw derde lid:

Het schrappen, in artikel 2.7.1.0.6, §1, tweede lid, van de situatie waarbij de uitkering van de sommen, renten of waarden aan de begunstigde pas na het overlijden van de erflater plaatsvindt (zie punt a), heeft niet als bedoeling een dergelijke uitkering onbelastbaar te maken. De schrapping heeft wel als bedoeling om deze uitkeringen of daarmee gelijkgestelde verrichtingen correcter en billijker te behandelen door de belastingheffing te verschuiven naar het ogenblik van de werkelijke uitkering en dit in hoofde van de werkelijk begunstigde.

Door de toevoeging van het nieuwe derde lid worden de bedoelde sommen, renten of waarden belastbaar gesteld op het ogenblik dat ze effectief door een persoon worden verkregen.

Naargelang van het geval gaat het om de persoon:

- (1°) die het levensverzekeringscontract na het overlijden afkoopt, gezien deze persoon na het overlijden van de erflater de rechten van verzekeringnemer bezit;
- (2°) die de uitkering verkrijgt, als het gaat om een polis die niet wordt afgekocht en tot uitkering komt of als het om een andere structuur gaat (bijvoorbeeld trust of buitenlandse stichting of bijvoorbeeld spaarrekening ten gunste van kind of kleinkind) waarbij er pas uitkeringen na het overlijden zullen gebeuren.

c) aanpassingen aan het huidige derde lid, dat door dit voorstel het vierde lid vormt:

Vooreerst moeten de woorden “van het eerste en het tweede lid” logischerwijze vervangen worden door de woorden “van het eerste, tweede en derde lid”. Hiermee wordt gepreciseerd dat het nieuwe derde lid ook van toepassing is indien de verzekeringnemer de langstlevende echtgenoot van de erflater is, die met de erflater gehuwd is onder een stelsel van gemeenschap.

Verder is het huidige artikel 2.7.1.0.6, §1, derde lid, VCF, ruimer geformuleerd dan het vroegere artikel 8, vierde lid, van het Vlaams Wetboek der Successierechten (VI. Wb. Succ.), waar het de tegenhanger van is.

Ofschoon het niet de bedoeling is de toepassing van artikel 2.7.1.0.6, derde lid, uit te breiden tot andere contracten dan die welke bedoeld werden in oud artikel 8, vierde lid, VI. Wb. Succ., is hier ongerustheid over ontstaan.

De contracten waarover ongerustheid is ontstaan, zijn bijvoorbeeld de contracten waarbij de overledene en de langstlevende zich een vruchtgebruik hebben voorbehouden op sommen of waarden. Het is echter nooit de bedoeling geweest ook deze rechtsfiguur onder de toepassing van artikel 2.7.1.0.6, derde lid, VCF (lees in het voorliggende voorstel: vierde lid), te plaatsen.

Om deze ongerustheid weg te nemen wordt voor een overledene gehuwd onder een stelsel van gemeenschap gepreciseerd uit welke soort van contract de sommen, renten of waarden die kosteloos aan de langstlevende echtgenoot toekomen, moeten verkregen zijn opdat de fictie ook zou spelen, met name een levensverzekeringscontract of een contract met vestiging van een rente.

Wat punt 2° en artikel 27 betreft:

Een zogenaamde verzekeringsgift, dat wil zeggen een schenking waarbij een door de schenker afgesloten levensverzekeringspolis wordt geschonken aan de begunstigde van de polis, valt onder de toepassing van de schenkbelasting indien deze schenking ter registratie wordt aangeboden.

De overdracht van de polis aan de begunstigde of een derde belet evenwel niet dat de begunstiging die in de polis voorkomt een door de erflater in het voordeel van de begunstigde gemaakt beding is, zoals bedoeld in artikel 2.7.1.0.6, §1, eerste en tweede lid, VCF, althans zolang de begunstigde deze begunstiging niet wijzigt.

Bijgevolg is er bij het overlijden van het verzekerd hoofd erfbelasting verschuldigd op hetgeen de begunstigde verkrijgt, indien deze verkrijging beantwoordt aan de voorwaarden gesteld door artikel 2.7.1.0.6, §1, VCF.

Door bepaalde auteurs in de rechtsleer wordt opgeworpen dat de overdracht van de polis tot gevolg heeft dat de begunstiging niet meer kosteloos zou zijn, zoals vereist door artikel 2.7.1.0.6, §2, eerste lid, VCF. Deze visie kan niet worden bijgetreden. De aanduiding van een begunstigde, die kosteloos verkrijgt, blijft een begunstiging onder kosteloze titel, ook al wordt de polis nadien overgedragen. Ook de bewering dat er ingevolge de schenking van de polis aan de begunstigde of een derde persoon geen sprake meer is van een beding uitgaande van de erflater, kan niet worden bijgetreden. De schenking van de polis neemt niet weg dat het oorspronkelijke beding in voordeel van de begunstigde blijft uitgaan van de erflater/verzekeringnemer zolang de begunstigde van de polis vervolgens de begunstiging niet zelf heeft gewijzigd ten gunste van een andere persoon.

Om een einde te stellen aan deze recent opgedoken discussies wordt voorgesteld een zin toe te voegen aan artikel 2.7.1.0.6, §2, tweede lid, VCF. Hoewel artikel 2.7.1.0.6 VCF in de praktijk quasi uitsluitend levensverzekeringscontracten vat (gezien het artikel een wettelijk vermoeden van belastbaarheid instelt bij uitkeringen op basis van een contract dat uitvoering krijgt bij of naar aanleiding van een overlijden), werd met de bemerking van de Raad van State rekening gehouden en wordt de generieke term 'contract' gehanteerd in het tekstvoorstel.

Als de schenking van de polis aan de schenkbelasting is onderworpen en er bij het overlijden van het verzekerd hoofd erfbelasting wordt geheven bij toepassing van artikel 2.7.1.0.6, §1, eerste of tweede lid, VCF, is er, economisch gezien, sprake van een dubbele belasting ofschoon het juridisch voorwerp van deze beide belastingen verschillend is.

Geen enkele bepaling uit de huidige VCF laat echter toe over te gaan tot een vermindering van de belastbare grondslag van hetgeen belast wordt met de erfbelasting bij toepassing van artikel 2.7.1.0.6 VCF.

Daarom wordt voorgesteld een tweede paragraaf toe te voegen aan artikel 2.7.3.2.8 VCF, waarin wordt gesteld dat de belastbare grondslag, waarop de schenkbelasting werd geheven (de afkoopwaarde van de polis), in mindering mag worden gebracht van de belastbare grondslag waarop de erfbelasting wordt geheven (de verzekeringsprestatie) bij toepassing van artikel 2.7.1.0.6 VCF.

AMENDEMENT Nr. 15

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Artikel 28/1 (nieuw)

Een artikel 28/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 28/1. In artikel 2.8.3.0.1, §3, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "Voor de toepassing van paragraaf 2" vervangen door de zinsnede "Voor de toepassing van paragraaf 1"."

VERANTWOORDING

De voorgestelde wijzigingsbepaling betreft een technische correctie. Bij de invoering van de bepalingen van de schenkbelasting in de VCF van 13 december 2013 door het decreet van 19 december 2014 is in artikel 2.8.3.0.1, §3, een foutieve verwijzing geslopen. In plaats te verwijzen naar paragraaf 2 van het artikel diende verwezen te worden naar paragraaf 1 zodat paragraaf 3 geldt voor alle schenkingen en niet alleen voor de schenkingen vermeld in paragraaf 2. Dit was immers al het geval onder artikel 134 van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten zoals deze bepaling gold vóór 1 januari 2015. Het is nooit de bedoeling geweest van de decreetgever om dit principe te wijzigen.

AMENDEMENT Nr. 16

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Artikel 38/1 (nieuw)

Een artikel 38/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 38/1. In artikel 3.3.1.0.6 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt een punt 6° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"6° in het geval van artikel 2.7.1.0.6, §1, derde lid, als, naar gelang van het geval, het levensverzekeringscontract wordt afgekocht of er op grond van het contract een uitkering gebeurt.";

2° een zevende lid wordt toegevoegd, dat luidt als volgt:

"In het geval vermeld in het eerste lid, 6°, moet de aangifte worden ingediend, naar gelang van het geval, door de persoon die het levensverzekeringscontract afkoopt of door de persoon die de uitkering op grond van het contract verkrijgt."."

VERANTWOORDING

De situatie van het nieuwe derde lid van artikel 2.7.1.0.6, §1, moet worden beschouwd als een 'nieuwe gebeurtenis' in de nalatenschap van de betrokken erflater. Daarom wordt in deze situatie een verplichting ingevoerd om een nieuwe aangifte in te dienen.

AMENDEMENT Nr. 17

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Artikel 44/1 (nieuw)

Een artikel 44/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 44/1. In artikel 3.18.0.0.2 wordt de zinsnede "titel 2, hoofdstuk 4" vervangen door de woorden "het eurovignet"."

VERANTWOORDING

Met voorliggende correctie wordt een technische correctie doorgevoerd in de procedurele bepalingen waardoor specifiek de verwijzing naar titel 2, hoofdstuk 4 (wat sinds 1 april 2016 de regelgeving inzake de kilometerheffing betreft), wordt vervangen door een verwijzing naar het eurovignet. Zodoende wordt een vergetelheid rechtgezet van bij de vervanging van titel 2, hoofdstuk 4, dat eerst betrekking had op het eurovignet, door de bepalingen inzake de kilometerheffing.

AMENDEMENT Nr. 18

**voorgesteld door Willem-Frederik Schiltz, Matthias Diependaele,
Peter Van Rompuy, Lieve Maes, Jenne De Potter en Paul Van Miert**

Artikel 49

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 49. Dit decreet treedt in werking 10 dagen na bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van:

- 1° artikel 2 tot en met 7, 14, 14/2, 17 tot en met 25, 37, 39, 40, 42, 46 en 48, die in werking treden vanaf aanslagjaar 2017;*
- 2° artikel 7/1, 7/2, 8 en 9 tot en met 13/1, die in werking treden op 1 januari 2017.*

Artikel 1/1 en 1/2 hebben uitwerking met ingang van 1 augustus 2016.

Artikel 14/3 heeft uitwerking vanaf aanslagjaar 2016.

Artikel 15, 16, 44 en 44/1 hebben uitwerking met ingang van 1 april 2016.

Artikel 26 en 38/1 hebben uitwerking voor overlijdens vanaf 1 januari 2017.

Artikel 45 en 47 hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2015."

VERANTWOORDING

Dit artikel regelt de inwerkingtreding van het decreet.

De artikelen 1/1 en 1/2 van het nieuw in te voegen hoofdstuk 1/1 hebben uitwerking met ingang van 1 augustus 2016. De federale wet tot invoering van een permanent systeem inzake fiscale en sociale regularisatie van 21 juli 2016 is op 1 augustus 2016 in werking getreden. Gelet op het feit dat de artikelen 1/1 en 1/2 van het nieuw in te voegen hoofdstuk 1/1 betrekking hebben op de wijze van toepassing van de Vlaamse belastingvoordelen inzake personenbelasting in het geval van een fiscale regularisatie, is het nodig om in eenzelfde datum van inwerkingtreding te voorzien.

Artikel 13/1 treedt in werking op 1 januari 2017, net als de andere artikelen betreffende de administratieve samenwerking en ook de artikelen van de nieuw ingevoegde hoofdstukken met betrekking tot de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor de Vlaamse Gemeenschap/het Vlaamse Gewest en de instellingen die eronder ressorteren.

Artikel 14/2 treedt in werking vanaf aanslagjaar 2017, net zoals de andere bepalingen die gerelateerd zijn aan de hervorming van de verkrottingsheffing.

Wat artikel 14/3 betreft, dat uitwerking heeft met ingang van aanslagjaar 2016, geldt de volgende toelichting: de vrijstelling wordt vanaf aanslagjaar 2016 ingevoerd, zodat de op afstand bestuurde luchtvaartuigsystemen die reeds bij het Directoraat-Generaal Luchtvaart in de loop van 2016 werden geregistreerd sinds de invoering van het KB van 10 april 2016 met betrekking tot het gebruik van op afstand bestuurde luchtvaartuigen in het Belgisch luchtruim (BS 15 april 2016) ook deze vrijstelling kunnen genieten. Deze luchtvaartuigsystemen zijn immers vanaf het ogenblik van inschrijving/registratie belastbaar.

De artikelen 26 en 38/1 zullen uitwerking hebben voor overlijdens vanaf 1 januari 2017.

Wat artikel 44/1 betreft, is de inwerkingtreding – analoog aan het kilometerheffingssysteem – bepaald op 1 april 2016. Zo niet zou sinds de invoering van de kilometerheffing ongewild een belastingverhoging van toepassing zijn geweest bij inbreuken, terwijl het samenwerkingsakkoord enkel een boete voorschrijft. De retroactieve werking van de rechtzetting is dus in het belang van de belastingplichtige en van de rechtszekerheid in het algemeen. In dat opzicht is de voorliggende bepaling onontbeerlijk voor de goede werking van de openbare dienst en de continuïteit ervan. De bepaling werd in de praktijk niet toegepast op de kilometerheffing en heeft dus niet tot gevolg heeft dat de afloop van een of meer gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken.

